

Η ΜΑΝΑ ΤΩΝ ΘΛΙΜΜΕΝΩΝ

Τοῦ Χάρου τὸ λιβάνι πάλι τώρα
Σκορπάει τὴ βαρυὰ του μυρωδιά.
Θανατικὸν ἐπλάκωσε τὴ χώρα
Κ' ἐνέκρωσε ὅλα τὰ μικρὰ παιδιὰ.

Τῆς ἐκκλησιᾶς ἀνοίγει ἡ πλατειά θύρα,
Κι' ἀργά, σκυφτοί, περνοῦν οἱ χριστιανοί.
— Ἐλέησόν μας, τῶγραφεν ἡ Μοῖρα,
Τὸ θέλημά σου, Θεέ μου, ἄς γενῆ.

Δυὸ νηές μανοῦλες, κλαῖν, μοιρολογοῦνε,
Ἄλλες, τρελλές, τραβοῦνε τὰ μαλλιά,
Κι' ἄλλες, βουβές, χεῖλη νεκρὰ φιλοῦνε,
Καμμιά δὲν παίρνει πίσω τὰ φίλια.

Καὶ ἡ καλὴ μάνα τῶν θλιμμένων μόνο
Ζωγραφιστὴ, στὸ θόλο ἐκεῖ ψηλά,
Εὐτυχισμένη, μέσ' τὸν ξένο πόνο,
Κυττάζει τὸ παιδί της καὶ γελά....

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

